

РЕШЕНИЕ

№ 149

гр. София, 07.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 06.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **8568** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] ЕИК[ЕИК] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „4”, ет. 2, ап. 51, срещу Ревизионен акт № [ЕГН] / 21. 03. 2012 г. на орган по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 1373 / 11. 06. 2012 г. на директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”-С..

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради неправилно прилагане на материалния закон, тъй като жалбоподателят бил военноинвалид, поради което нямал задържения за внасяне на здравни осигуровки. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен, в оспорената част. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира разносните по делото с подадената до съда жалба.

Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1111581 от 07. 10. 2011 г., изменена със ЗВР № 1200364 / 16. 01. 2012 г. издадени от Р. Я. – на длъжност началник сектор в Дирекция „Контрол” /оправомощен със Заповед № РД-01-6 / 04. 01. 2010 г. на

Директора на ТД на НАП С./, е възложено извършването на ревизия на [фирма] за данък върху доходите на физическите лица, за периода 01. 01. 2008 – 31. 12. 2009 г., както и вноски за ДОО и ЗО за наетите лица, вноски за ДЗПО за УПФ, фонд ГВРС и вноски за ДО и ЗО за самоосигуряващи се лица, за периода 01. 01. 2008 – 31. 12. 2009 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № 1200364 от 02. 03. 2012 г., връчен на 05. 03. 2012 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, не са постъпили писмени възражения.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1200364 / 08. 03. 2012 г., е определена Ц. К. Х., за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма].

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН] от 21. 03. 2012 г., връчен на 22. 03. 2012 г.

С жалба вх. № 11-94-18-22/ 03. 04. 2012 г., е оспорен РА по административен ред.

С Решение № 1373 / 11. 06. 2012 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С., оспорения ревизионния акт е потвърден в обжалваната част. Решението е връчено на 20. 06. 2012 г.

С жалба, вх. № 53-00-590 / 03. 07. 2012 г., е обжалван РА, по съдебен ред.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

С атакувания в настоящото съдебно производство Ревизионен акт № [ЕГН] / 21. 03. 2012 г. на орган по приходите при ТД на НАП С., в потвърдената част с Решение № 1373 / 11. 06. 2012 г. на директора на Дирекция „ОУИ”, на жалбоподателя [фирма], са установени задължения за внасяне на здравноосигурителни вноски за периода 01. 01. 2008 г. – 31. 12. 2009 г., в размер на 422,40 лв. главница и 143,08 лв. лихви.

Съдът счита за неоснователни изложените в жалбата доводи, че физическото лице, действащо като едноличен търговец не дължи внасяне на здравноосигурителни вноски, тъй като същия е военноинвалид.

Действително, видно от представеното по делото Експертно решение № 0499 / 17. 03. 2011 г., С. П. П. е с военна инвалидност 50 % от 09. 04. 1973 г.

От представеното (стр. 96) удостоверение от С. се установява, че С. П. П. получава пенсия за военна инвалидност.

Съгласно чл. 40, ал. 2 от Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/, осигуряват се за сметка на републиканския бюджет: ветераните от войните и военноинвалидите; инвалидите, пострадали при или по повод на отбраната на страната, по време на наборна военна служба, при природни бедствия и аварии; пострадалите при изпълнение на служебния си дълг служители на Министерството на вътрешните работи и държавните служители.

Това обаче не означава, че ако едно физическо лице, макар и военноинвалид получава и други доходи освен пенсията за военна инвалидност, същото не дължи здравни вноски за тези доходи.

Разпоредбата на чл. 40, ал. 2 от ЗЗО, предвижда, че военноинвалидите са здравно осигурени за сметка на държавния бюджет, но само за доходите получени в това им

качество.

В същото време е безспорно, че за ревизирия период през 2008 г. и 2009 г., жалбоподателя, в качеството си на едноличен търговец е осъществявал дейност, като такъв и е реализирал доходи от извършваната от него дейност.

Съгласно чл. 4, ал. 3, т. 2 от КСО, задължително осигурени за инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт са лицата, упражняващи трудова дейност като еднолични търговци, собственици или съдружници в търговски дружества и физическите лица - членове на неперсонифицирани дружества. Съгласно чл. 4, ал. 6 от КСО, лицата на които им е отпусната пенсия, се осигуряват по свое желание, в случаите когато упражняват дейностите по ал. 3, т. 1, 2, 4 и 5 по реда на този кодекс. Правилно е отбелязал органът по приходите, че въпросната разпоредба не може да намери приложение по отношение на здравните осигуровки за лица упражняващи дейност като еднолични търговци, независимо че са пенсионери и са здравно осигурени, на основание чл. 40, ал. 2 от ЗЗО, за сметка на републиканския бюджет. Действително, с Решение № 5 на КС от 29. 06. 2000 г., е обявена за противоконституционна разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от КЗОО/отм./, но същото касае само задължителното осигуряване за инвалидност поради общо заболяване и смърт. Такава разпоредба, която да дава възможност за избор на здравно осигуряване на тези лица, които упражняват дейност като еднолични търговци и получават пенсия не е налице в ЗЗО. Съгласно чл. 40, ал. 1, т. 2 от ЗЗО, лицата по чл. 4, ал. 3, т. 1, 2 и 4 от КСО се осигуряват авансово върху месечен доход, който не може да бъде по-малък от минималния месечен размер на осигурителния доход за самоосигуряващите се лица и за регистрираните земеделски производители и тютюнопроизводители, определени със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване, и окончателно върху доходите от дейността и доходите по т. 3, през календарната година, съгласно справка към данъчната декларация по реда на чл. 6, ал. 8 от КСО. На основание чл. 40, ал. 1, т. 6 от ЗЗО, за лицата, получаващи доходи на различни основания, посочени в т. 1, 2, 2а, 3, 4 и 5, вноските се внасят върху сбора от осигурителните доходи и в предвидените за тях срокове по реда, определен в чл. 4а, ал. 6 и чл. 6, ал. 10 от КСО. Предвид гореизложеното, съдът намира, че правилно органът по приходите е приел, че лицето дължи осигурителни вноски за дейността си като едноличен търговец, независимо че лицето е осигурено в качеството си на военноинвалид. С оглед на което и законосъобразно са определени задължения за вноски за здравно осигуряване за ревизирия период, тъй като лицето не е внасяло такива.

Предвид на гореизложеното, съдът намира, че обжалваният РА в тази част е законосъобразен, поради което в тази част жалбата следва да бъде отхвърлена.

Изцяло в този смисъл са и мотивите на Решение № 8725 от 20.06.2011 г. на ВАС по адм. д. № 14429/2010 г., VI отд.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, в размер определен съобразно разпоредбите на чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], срещу Ревизионен акт № [ЕГН] / 21. 03. 2012 г. на орган по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 1373 / 11. 06. 2012 г. на директора на Дирекция „ОУИ“-С..

ОСЪЖДА [фирма] ЕИК[ЕИК] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „4”, ет. 2, ап. 51, да заплати на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” - С., юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: